

Arrest

nr. 180 399 van 9 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 maart 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 februari 2014 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DONCK, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 februari 2014 worden de verzoekende partijen een inreisverbod gegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

*“De heer
(...)*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 13.12.2012 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene kreeg op 13.12.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 17.12.2012. Betrokkene werd opnieuw op het Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet voldaan aan de terugkeerverplichting.“

“Mevrouw

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 13.12.2012 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene kreeg op 13.12.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 17.12.2012. Betrokkene werd opnieuw op het Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet voldaan aan de terugkeerverplichting”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“Schending van art. 74/11 Vr.W. en tevens houdende een schending van de materiële motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel als de algemene beginsel van behoorlijk bestuur juncto schending art. 8 EVRM

‘De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen’ (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

‘De motieven van de bestreden beslissing moeten de beslissing onderbouwen’ (RvSt. nr. 103.789 en RvSt. nr 108.678., quod non in casu.

III.1.1. De bestreden beslissingen (stuk 1 en 2) betreffen een inreisverbod van drie jaar met verwijzing naar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan VERZOEKERS op 17.12.2012 en dit in toepassing van art. 74/11, § 1., 2° Vr.W., naar luid waarvan (eigen cursivering en onderlijning) :

" Art. 74/11, § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Bij het opleggen van een inreisverbod dient verweerster dus in elk geval rekening houden met de specifieke omstandigheden waarin VERZOEKERS zich in het Rijk bevinden, en dit zekerlijk nu zij in toepassing van art. 74/11, § 1., 2° Vr.W. aan VERZOEKERS een maximaal inreisverbod oplegt van drie jaar louter onder verwijzing naar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 17.12.2012.

Bij het opleggen van het inreisverbod dient verweerster mede voor wat betreft de duur ervan (en nu zij in toepassing van art. 74/11, § 2 in fine Vr.W. : ‘De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen’ zelfs kan

beslissen geen inreisverbod op te leggen) rekening houden met alle omstandigheden eigen aan het geval en dient zij blijkens de parlementaire voorbereiding tevens een individueel onderzoek te voeren naar de situatie van VERZOEKERS en dit voorafgaandelijk het opleggen van het inreisverbod.

III.1.2. In de bestreden beslissingen (stuk 1 en 2) wordt echter ten eerste geen enkele rekening gehouden met het feit dat VERZOEKERS zich in het Rijk bevinden samen met hun zoon M. G. (...) en hun kleinzoon S. G. (...) (stuk 3) gemachtigd tot verblijf in het Rijk en met wie zij werkelijk een gezin vormen zodat mede gelet de duur van dit verblijf, door zonder verdere motivatie omtrent de verstreckende gevolgen die dit inreisverbod heeft voor het familie- en gezinsleven van VERZOEKERS in het Rijk, aan VERZOEKERS automatisch het maximale inreisverbod op te leggen, verweerster manifest het evenredigheidsbeginsel schendt en tevens art. 74/11 Vr.W schendt.

Aldus blijkt uit dit alles verweerster die aan VERZOEKERS het maximale inreisverbod van 3 jaar oplegt onder de loutere verwijzing naar het niet naleven van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 17.12.2012 en onverminderd de verwijzing naar art. 74/11, § 1., 2° Vr.W. in werkelijkheid voorafgaandelijk de beslissing van 10.02.2014 geen onderzoek heeft gedaan naar de werkelijke omstandigheden waaronder VERZOEKERS verblijven in het Rijk.

Door zonder verdere motivatie omtrent de verstreckende gevolgen die dit inreisverbod heeft voor het familie- en gezinsleven van VERZOEKERS in het Rijk, aan VERZOEKERS automatisch het maximale inreisverbod op te leggen, schendt verweerster tevens manifest art. 8 EVRM.

III.1.3. Verweerster weet verder heel goed hoe precair de medische situatie is van EERSTE VERZOEKER, terminaal hartpatiënt die aan een ongeneeslijke hartziekte lijdt.

Verweerster weet derhalve dat EERSTE VERZOEKER zeer moeilijk kan worden behandeld in ARMENIE wat voor hem tot fataal hartlijden aanleiding kan geven.

Zodoende is het niet uitgesloten en zelfs niet denkbeeldig dat EERSTE VERZOEKER na diens gedwongen terugkeer naar ARMENIE een gewisse dood tegemoet gaat zo hij gedurende drie jaar niet meer op het grondgebied van het Rijk dan wel enige SCHENGEN-staten mag komen en dat verweerster niet dienstig kan beweren dat hem in dat geval de mogelijkheid openstaat vanuit het herkomstland een opheffing van het inreisverbod te vragen wegens humanitaire redenen aangezien EERSTE VERZOEKER in het geval hij bij een dermate ernstige crisis van hartfalen zal worden geconfronteerd uiteraard medisch niet in staat zal zijn naar MOSKOU, bij gebrek aan diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in ARMENIE, te reizen !

Aldus blijkt uit dit alles weer dat verweerster die aan VERZOEKERS het maximale inreisverbod van 3 jaar oplegt onder de loutere verwijzing naar het niet naleven van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 17.12.2012 en onverminderd de verwijzing naar art. 74/11, § 1., 1° Vr.W. in werkelijkheid voorafgaandelijk de beslissing van 05.02.2014 geen onderzoek heeft gedaan naar de werkelijke omstandigheden waaronder VERZOEKERS verblijven in het Rijk, en geen enkel rekening houdt met de medische problemen van EERSTE VERZOEKER.

III.1.4. Had verweerster met dit alles werkelijk rekening gehouden dan zou zij geen inreisverbod van 3 jaar hebben opgelegd, minstens de duur ervan hebben perkt aangezien zij bijaldien dan wel rekening zou houden met de ernst van de ziekte van EERSTE VERZOEKER en het voortschrijdend karakter ervan en met de hechte familiebanden tussen VERZOEKERS en hun zoon en kleinzoon gemachtigd tot verblijf in het Rijk.

Door VERZOEKERS als het ware te willen bestraffen voor het feit dat zij nog een aanvraag tot medische regularisatie op 14.01.2014 hebben ingediend na de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten interpreteert verweerster aldus art. 74/11 Vr.W. op een wijze niet verstaanbaar met de wet en schendt zij met de bestreden beslissing aldus art. 74/11 Vr.W. en tevens houdende een schending van de materiële motiveringsplicht en het evenredigheidbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, minstens gelezen in samenhang met art. 9ter Vr.W. en art. 2 en 3 EVRM aangezien zij EERSTE VERZOEKER aldus blootstelt aan het risico op vroegtijdig overlijden, minsten aan een folterende behandeling door hem de kans op verzorging te ontzeggen in het Rijk gedurende drie jaar, onverminderd zijn terminaal hartlijden.”

2.2. Verzoekende partijen betogen in essentie dat niet zomaar zonder enige verdere motivering automatisch een inreisverbod van drie jaar – wat de maximumtermijn is – kan opgelegd worden door louter te verwijzen naar het niet naleven van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

2.3. Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Elk van de twee bestreden beslissingen worden als volgt gemotiveerd:

“o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene kreeg op 13.12.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 17.12.2012. Betrokkene werd opnieuw op het Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet voldaan aan de terugkeerverplichting”

Zoals blijkt uit artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan een inreisverbod van maximum drie jaar worden opgelegd. De verzoekende partijen laten dus terecht gelden dat het verplicht opleggen van een inreisverbod nog niet betekent dat de duur van dit inreisverbod de maximale drie jaar moet zijn. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig het eerste lid van vornoemd artikel worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. In de eerste en tweede bestreden beslissing wordt gesteld dat het inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd op grond van het feit dat *“niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan”* waarna wordt verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 december 2012. Dit vormt geen motivering wat de duur van inreisverbod betreft, noch een aanwijzing dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de *“specifieke omstandigheden van het geval”*. Het gaat in casu om een vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering, het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 december 2012, niet werd uitgevoerd. Volgens artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan dit enkel als reden gebruikt worden om een inreisverbod op te leggen, en niet om de duur van dat inreisverbod te motiveren. De vaststelling dat de verzoekende partijen hebben nagelaten om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 december 2012, houdt niets anders in dan de vaststelling dat de verzoekende partijen niet hebben voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden beschouwd als een afzonderlijke motivering omtrent de duur van het inreisverbod (RvS 22 maart 2016, nr. 234.225 en 234.228).

Het antwoord in de nota met opmerkingen van de verwerende partij waar zij stelt dat er wel degelijk met verwijzing naar het niet voldaan hebben aan de terugkeerverplichting een afdoende motivering is van het inreisverbod en waarbij zij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, kan gelet op voorgaande niet overtuigen.

De verzoekende partijen maken een schending van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is gegrond. De bestreden beslissingen dienen bijgevolg vernietigd te worden.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881)

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 februari 2014 tot afgifte van een inreisverbod worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER